

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Από είν' έτσι, είτε ο Έρρικος Μονιουρανσώ, έγω θα έγκραταταβώ έδω και θα την περιμένω, έτσι κι 'αν πρόκειται να περιμένο ένα άλλο κίερω μίση.

— Ορίστε, Ξεχούσατε, έλάτε μέσα, σάς παρακαλώ, άκούστητε να λέη Ξεσάνα μιά φωνή και συγχρόνως παρουσιάστητε στην κοινή της σάλης μιά γυναίκα.

— Ήταν η 'Αλίκη!

— Ο Έρρικος την άναγνώρισε άμέσως και την εγκατέλειπε.

— Η 'Αλίκη όμως ήταν κάτοχη. Κι' όταν η Λαύρα τους άφησε μόνους, η κόρη γύρισε στον Μονιουρανσώ και τον ρώτησε :

— Τι έπαθούσατε ;

— Έν πρώτους, θέλω να σάς ζητήσω συγγνώμη, έπειδή ύστερα από τόσον καιρό ήρθα να σάς ιδώ κι' ένα τέτοιο παράξενο τρόπο. Έπειτα, και σάς το λέγω αυτό με κάθε ειλικρίνεια, θέλω να σάς ζητήσω μιά χάρι. Μείνατε ήσυχη όμως... Δέν πρόκειται να σάς ξανακαλώ λόγω για τις κακές μας σχέσεις, που κόπησαν τόσο άπότομα...

Ένω μιλούσε ο Έρρικος, η 'Αλίκη χλωμάσει τρομαχτικά. Ξεσάνα τον άρταξε από το χέρι, τον τράβηξε άπότομα σε μιά μικρή κόμα κι' έβλεψε την πόρτα. Τη στιγμή αυτή παρουσιάστηκε η Λαύρα περφοβή. Πήδησε την 'Αλίκη και της είπε κάτι σ' αυτή.

— Σαίτ'... της έγραψε τρομαχμένη η 'Αλίκη. Ξερω... Άκουσα...

Πατήματα άκούστησαν συγχρόνως στη σάλα και υπήκε στην αίσθηση ο κόμης Θεόδοτος ντε Μαρζιάκ, ο άγαπημένος της 'Αλίκης. Κατάζωχη η νέα, άφησε τον Έρρικο Μονιουρανσώ από μικρό καιμάρια κι' έτρεξε κοντά στον καλό της.

— Καλησπέρα, φίλτατε μου, τού έλε, μα η φωνή της έτρωπε και μάτια προσπαθούσε να φανή χαμωχλωστική.

— Ο Θεόδοτος προχώρησε χαμωχλωστά και της άπλωσε τα χέρια του, γεμάτος άγάπη.

— Αλλά μόλις είδε τη μεγάλη της φόβηττητα, της είπε :

— Άλίκη, τί έχεις ; Μήπως είσαι άρρωστη ;

— Όχι δά... Δέν έχω τίποτε, τού άποκρίθηκε έκείνη. Η συγκίνησή μου όφειλεται στη μεγάλη χαρά που δομαίωζε βλέποντάς σε...

Κι' ένα προσποιητό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της.

— Άγαπητή μου λάτρευτή μου 'Αλίκη, ψιθύρισε ο νέος άρχαλιόζωντάς την και φιλώντας τα δύο μωρα έαυθά μαλλά της. Κι' έγω ο ίδιος, ίαμα ζυγόνω σ' σέ το τό σάτι, αίσθάνομαι την καρδιά μου να χτυπά και συγχρόνως μια ύπερβολικά.

Στο μεταξύ η 'Αλίκη είχε ξαναβρεί την ψυχραιμία της και σκαρφότανε με τρόπο πώς ο Έρρικος Μονιουρανσώ τους άκουγε από κει που ήταν κρυμμένος. Δέν υπερίσθε όμως να ιδή το Θεόδοτο κι' αυτό την ήσυχάζε κάπως.

— Συγχώρησε με, γιατί υπήκα γοησός να σε είδοσήσου, έξαικολούθησε ο Θεόδοτος.

— Και γιατί να σε συγχώροσω, άγαπητή μου ; Να σε συγχώροσω, έπειδή είχα το εντύχημα να σε δω ένα βράδυ, που δέν σε περίμενα καθόλου ;

— Αύτη η εντύχια είχε περισσότερο δική μου, 'Αλίκη, δυστυχώς όμως θά βαστάξη πολύ λίγο. Ήρθα για να σε είδοσή σου, ότι αύριο δέν θά μπορούσα να σε δω, όπως πάντα...

— Ω, Θεέ μου !...

— Άλίκη, πρόσθεσε σ' αυτό που θά σου πώ, Άόψε, ύστερ' από μιά ώρα, θά πάω σε μιά σοβαρή σύσκεψη, όπου θά λάβουν μέρος πολλά σπουδαία πρόσωπα. Ξέρεις ότι από σένα δέν κρατάω πιστία...

— Η 'Αλίκη πρόμαξε, άκούγοντας αυτά τα λόγια. Σκέφτηκε ά-

μέσως πώς ο Έρρικος θάκουγε σπουδαία πολιτικά μυστικά και πώς έφρασε να εμπόδιση με κάθε μέσο τόν κόμητα να μιλήση.

— Δέν άξίζει, άγαπητή μου, τού έλε, να μου μιλήσης για πράγματα που δέν τα καταλαβαίνω και με τα όποια δέν έχω καμιά σχέση. Έξείνω που θέλω ν' άκούσω από σένα, είχε μονάχα το πως μ' άγαπάς. Μίλα μου μόνο για τόν έρωτά μας κι' άφησε τ' άλλα στην άκρη.

— Άλίκη, άποκρίθηκε ο κόμης χαμωχλωστά, είσαι η συντροφισσα της ζωής μου και πρέπει να γνωρίζης καθέτι που με άφρα... Θέλω να ξέρης ακόμα και τις μυστικότερες σκέψεις μου...

— Μίλα σιγώτερα, ψιθύρισε η νέα με τρόπο.

— Και γιατί τάχα ; Πώς μπορεί να μές άκούσης ;

— Η Λαύρα, Σκέφνω πώς η θεία μου είχε περιέργη, σαν όλες τις γυναίκες, και φήμαρ σαν όλες τις γρηές...

— Πολύ καλά, 'Αλίκη. Έχεις δίκρη... Δέν το είχα συλλογιστεί. Αύτη τη στιγμή όμως άνοιχτηκε η πόρτα και υπήκε η Λαύρα. η όποια έλε στην 'Αλίκη :

— Άγαπητή μου, έγω θά βρω έξω για λίγα λεπτά. Λαβαίνω εύκαρια από την παρουσία τού κόμητος ντε Μαρζιάκ και σε αφήνω μόνη.

— Η 'Αλίκη λίγο έλειψε ν' άφησει μιά κραυγή άπελπίστας. Είχε φιλαιτεί τόσο πολύ να μιν άναγέρη ως τότε το όνομα τού μηνητήρης της, και έρχόταν τώρα αυτή η διαβολόζωρη για να το φωνάξη, και μάλαστα τόσο δυνατά.

— Μπορείς να φήγης. Μείνε ήσυχη, της άποκρίθηκε ο Θεόδοτος.

— Όχι, όχι, να μη φήγης ! Να μιν άπομακρυνθής άπ' αυτό το δωμάτιο ! φώναξε έξαλλη η 'Αλίκη.

— Άλίκη μου ! τη διέκοψε ο νέος ύσαρραστειμένος. Δέν έχεις έμπιστοσύνη σε μένα ;

— Και για ποιά λόγο να μη σου έχω έμπιστοσύνη, Θεόδοτε ; φώναξε η δύστηνη νέα μ' ένα ύρος παραπονητικό.

Κατάπ γύρισε πός τη γομα κι της έλε με ψυχραιμία :

— Πήγαμε, θεία μου, άλλα θύμησιν να γυρίσης γρήγορα...

— Ύστερ' από λίγο, μόλις ο δουξ ντε Μαρζιάκ άκουσε την πόρτα να κλείνη, φώναξε με χαρά :

— Έπί τέλους, είμαστε μόνη ! Τώρα μπορώ ελεύθερα να σου πώ όλα μου τα μυστικά !

— Η 'Αλίκη θέλησε να καταφύγη σε μιά τελευταία προσπάθεια μέσα στην άπόγνωσή της. Πήρε το Θεόδοτο άπ' το χέρι και τον τράβηξε στην κούπινα της, ψιθύριζοντας :

— Έλα μαζί μου. Δέν σου έδειξα ποτέ το δωμάτιό μου και θέλω να το ιδής !

— Ο νέος άναπήδησε κι' έγινε κατακόκκινος. Η πρότασή της κόμης ήταν ύπερβολικά δειλωστική. Να μείνη μόνος με την όφια αυτή γυναίκα, τέτοια εντύχια ποτέ δέν είχε περάσει από το νού του. Κι' όμως η ενγενικά και γενναία καρδιά του τον εμπόδιζε να άποκίνη στην άδυναμία της μηνησής του. Απομάκρυνε άμέσως κάθε περιωμό από τη φαντασία του και για να άποφύγη τη δομαίωσή, έξαικολούθησε :

— Καλά είμαστε κι' έδω, 'Αλίκη μου. Δέν είναι ανάγκη να βρωδω. Άλλοστε, μόλις όλιγα λεπτά που μένω ακόμα. Σε λίγο πρέπει να βιάζομαι στον τόπο της συνεντευξέως μου. Και Ξέρεις πούδς με περιμένει, 'Αλίκη ; Ο βασιλεύς της Ναύαρρας ! Όληρ μαζί του το ναύαρχο Κολλινώ και τόν πρφητα Κοντέ. Με περιμένουν όλι στην δώδ Μπετιζύ. Έχει πρόκειται να συνητηθώ και μ' ένα άλλο έπίσης σπουδαίο πρόσωπο, τόν δουκα ντε Μονιουρανσώ !

— Δυστυχία μας, αλλοίμονό μας ! έλε μέσα της η 'Αλίκη, τρέμοντας και κάθησε για να μην πέση στο πρεβάδι ενός παραθύρου.

— Ο νέος σκέφτηκε λίγες στιγμές και συνέχισε :

— Άλίκη μου, είχε ανάγκη να σ' άφήσω παιά. Πρέπει όστόσο να σου πώ ότι χάρω πολύ έπειδή θά λάβω μέρος σ' αυτό το συμβούλιο. Έχει πρόκειται να πάρουμε άποφάσεις που θάνα σπυήσεις για τη Γαλλία και θά θέσουν τέρμα στον εμφύλιο πόλεμο. Μ' άλλα λόγια, θ' απαγάγομε τόν Κάρολο Θ' και θά τόν αναγκάσουμε να συντηρολογήση και να πάψη τόν πόλεμο !

Ο νέος σκέφτηκε λίγες στιγμές και συνέχισε...

— Σιωπή, για το Θεό! Να ή θεά μου! τον διέκοψε ή 'Αλίκη, προσπαθώντας να τον σταματήσει.

Καί πραγματικά, την ίδια στιγμή, ως έξ θαύματος, ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Λαίρα. 'Η 'Αλίκη όμως ήταν τόσο πολύ ταραγμένη, ώστε δεν πρόσεξε καθόλου αυτή την περίεργη σκέυη.

— Λαίρα, είτε ο νέος σαν να έξ ακολουθούσες προηγούμενη συννομιλία, αφού το βράδυ διατιχώς δεν θά μπορούσώ να έρθω. Είχε ανάγκη να ταξιδεύω, όπως σου είπα...

— Πήγαμε στο καλό, φέλλισε ή 'Αλίκη, κι' ο Θεός μαζί σου!

'Η 'Αλίκη, σύμφωνα με τη συνήθειά της, πήρε μπροστά στη Λαίρα τα χέρια του ανηψιού της και τάσφιξε με περιπάθεια. 'Έπειτα τον συνόδευε ως την πόρτα κι' εκεί άλλαξαν ένα φιλογερό φίλι.

— Θεόδοτε μου, ανησιχώ πολύ για σένα! του είπε καθώς τον άποχαιροτούσε.

— Πόσο είσαι παιδι άκόμα, 'Αλίκη!

— Μέ άναπατάς;

— Είχε περιτύλι για μου κνήμη τέτοια ερώτηση... Νομίζω ότι δεν πρέπει ν' αμειβάλλης...

— Λαίρα, άν ή καρδιά σου κι' ή ζωή σου μου ανήκουν, σε παρακαλώ, Θεόδοτε, να προσέχης πολύ, τώρα μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλη φορά... Άκόμα και στον ίδιο τον πατέρα σου θά σε συμβούλευα να μην έρχης εμπιστοσύνη... Θεόδοτε, φιλιάσον άπό δίλους, φιλάσον ως κι' άπό τή μνηστή σου...

Κι' ενώ εκείνος προσπαθούσε να κλείσει το στόμα της κι' ένα φίλι, ή 'Αλίκη έξακολούθησε:

— Πούδς ξέρει μίπως δεν σου διαφύγει στον ύπνο καμιά λέξη... 'Ω, Θεόδοτε, άρχίσου μου ότι θα προσέχης πολύ στον ένοτό σου, θά τον προσέχης υπερβολικά! Πρόσεχε σε τί μέρος πατάς, πρόσσεχε άκόμα κι' αυτόν τον άέρα που ά ναισνής...

— Καλά, σου τ' άρχίζομαι, ά ποιαίθρη ο Θεόδοτος, κατάλληλος για τον ύπερμετρο φόβο της νέας.

— Άλλά τί έχεις; έξακολούθησε ο ίδιος. Μήπως άκουσες τίποτε που σ' ανησυχής;

— 'Ω, τίποτε, τίποτε! άποκρίθηκε ή 'Αλίκη. Φοβάμαι όμως, φοβάμαι πολύ... Θεόδοτε, έχω την έπίσχεσή σου ότι θά προσέχης;

— Ναι, άγάτη μου, σου τό ύπόσχομαι... 'Ησύχασε... 'Υστερ' από λίγο θάχουν λείψει όλοι οι φόβοι σου...

'Η 'Αλίκη τον άγκάλιασε με περιπάθεια, άλλαξαν άκόμα ένα φίλι κι' έπειτα ο κόρης Μαρτίνας έβγαλε βιαστικά.

'Η 'Αλίκη δεν γύρισε άμέσως μέσα. 'Έμεινε για λίγα λεπτά στον κήπο, με τό σκοπό ν' άποκτήσει τό θάρρος της και να συγκεντρωθεί τις σκέψεις της.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΤΗΑ

ΜΙΝΑ ΛΟΒΑΤΑ

'Η 'Εριέτη στεκότανε στο παράθυρο του καινούργιου σπιτιού της και κίτταζε με ύγρα μάτια τον άντρα της, τον 'Ερρίκο, που, αφού της έκαμε ένα νόημα γεμάτο τρυφερότητα κι' άγάπη, χάθηκε στο στρώμα του δρόμου.

'Η νέα γυναίκα είχε παντρευτεί μόλις πριν από έξη μήνες. 'Ο σύζυγός της ήταν ύποδεικνυητής σ' ένα μεγάλο τραγεμάνικο κατάστημα, όπου είχε πολλή έργασία. 'Ετσι άναγκάζοταν να μένη στο γραφείο του τις περισσότερες ώρες της ημέρας του.

'Εκτός αυτού, ή 'Εριέτη είχε παρατηρήσει πως, ο 'Ερρίκος, άκόμα κι' όταν ήταν κοντά της, φαινόταν πολύ άποσχολημένος κι' έδουλιόταν όλοένα σε σκέψεις.

'Η 'Εριέτη άγαπούσε πολύ τον 'Ερρίκο για τη μεγάλη του καρδιά, αλλά στον ύπαρχο ύπερβολική άγάτη, ύπαρχε και ύπερβολική ύποπση. Γι' αυτό άνακινούσε συχνά τα γραμμάτια του συζύγου της κι' έβγαχνε τις τόες του, αλλά πάντα χωρίς άποτέλεσμα.

'Ενα πρωί που ο 'Ερρίκος έβγαγε να πάη σ' ένα προάστειο, όπου θάμεινε για κάποια ύπόθεσή του ως τό βράδυ, έξαχσε, φευγοντας, άπάνω στο τραπέζι του ένα σημείωμα, όπου ή γυναίκα του διάβασε κατάληξη τό έξής:

«Στόν άνοθαπόλη Χ... 200 φράγκα για Μίνα Λοβάτα».

'Η άνάγκη του άτόν τον έξανα τον κεραιός για τη δυστοχημένη τη νεόπαντη. 'Ωστε λοιπόν είχε άπονο που ύπομνάζοταν τον άντρα της και τον παραμόλιζε και ζητούσε να τον πίσσει...

Μά ποιά ήταν αυτή ή Μίνα;

Θάταν, χωρίς άλλο, καμιά ξένη καλλιτέχνης, άπό αυτές που γυρίζουν στις μεγάλες πόλεις και ξενοαλιθούν τους άντρες.

Τό δυστύχημα ήταν τόσο έξαμικό και φοβερό για την 'Εριέτη, ώστε άρχισε να χύνει άβουθα δάκρυα για την άπιστία του συζύγου της και να λιγαινούσε μεσα στο σπίτι κατασυντηρημένη από τη θλίψη κι' ως πούλισε τέλος άπελιμμένη σ' έναν καναπέ...

— Άκούς εκεί να μ' άπατά με μίαν άλλη! μονολογούσε με παραφορά. Αυτό έινε φοβερό, άπίστευτο, τραγεμάνες!

Όλη την ημέρα την πέρασε με σκέψεις κι' άταίσιες σκέψεις.

Κατά τη νύχτα γύρισε επί τέλους κι' ο σύζυγός της. 'Ο 'Ερρίκος παραξενεύτηκε πολύ όταν μαινότανε μέσα στο σπίτι, παρατήρησε πως ή γυναίκα του δεν τον ύποδέχτηκε, όπως άλλοτε, με χαρά.

— Τί έχεις, χρυσή μου; τη ρώτησε. Μήπως είσαι άρρωστή; 'Εκείνη του έδωσε μάν άόσητη άπάντη και βγήκε άπό τό δωμάτιο. Κι' όταν ο 'Ερρίκος πήγε κοντά της και ζήτησε να τη αιάσει, εκείνη έξακολούθησε να του φέρνεται νευρά κι' άδιάφορα.

'Ετσι, αφού είδε κι' άπέσιδε, ο 'Ερρίκος πήρε ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη του και βεβήισκε στην άνάγνηση, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε ν' άνακαλύψη για ποιά αίτια ήταν θνησιμένη, μαζί του ή γυναίκα του. 'Εξάμια άουσανε τό κουνούδι νά χιτάει και είδαν να μαινή ή ύπηρέτρια κρατώντας ένα καλάθι. 'Ο 'Ερρίκος τό πήρε άμέσως από τά χέρια της, λέγοντας:

— 'Ορίστε τά λουλούδια για τον κήπο μας!

'Η γυναίκα του μόλις άκουσε τη λέξη λουλούδια άνατινάχτηκε με πόνο. 'Ωστόσο συρρατήρισε τον ένοτό της και βόηθηκε τον 'Ερρίκο να βγάλη άπό τό καλάθι τά άνθη. 'Ησαν κάτι όραμα γαλάζια λουλούδια που πάλιζε για πρώτη φορά.

— Νά κι' ο λογαριασμός! είσε ο 'Ερρίκος κι' έβγαλε άπό τό καλάθι ένα χαρτί, τό όποιο ξεδιόλισε και διάβασε:

«Δογασιασμός του άνοθαπολιού Χ... 40 άνθη Μίνα Λοβάτα δραχ. 200».

Μόλις άουσε τά λόγια αυτά ή 'Εριέτη, έβγαλε ένα δυνατό έπαιφνημα και άποστοχώρισε. 'Ο 'Ερρίκος την έκίτταζε με έκπληξη.

— Τί έπαθες, άγάτη μου; τη ρώτησε. Τί έχεις σήμερα;

— Άχ... τίποτε! ψευδώς έκείνη. Μίνα Λοβάτα τό λέν αυτό τό λουλούδι;

— Ναι, έτσι τό λέν. Σου άρέσει;

— Μά δεν εινε χορεύτρια;

— Χορεύτρια! έκαμε ο σύζυγός της με κατάληξη. Άστειεύσεμα!

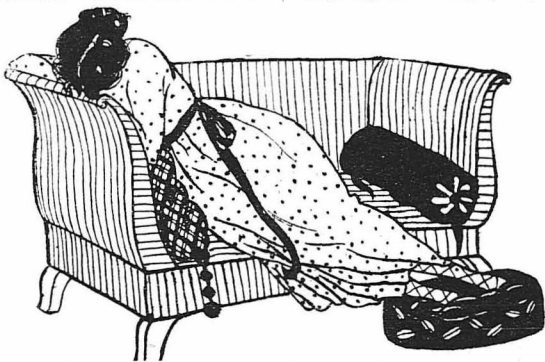
'Η 'Εριέτη έπεσε τότε στην άγκαλιά του συζύγου της και με δάκρυα στα μάτια του έξομολογήθηκε τό μυστικό της, τό μυστικό της ζήλειας και του λάθους της.

Κι' όταν κάθηναν στο τραπέζι, άγαπημένοι πια δσο ποτέ, ή 'Εριέτη σίμασε τό ποτήρι της, φωνάζοντας:

— Ζήτω λοιπόν ή Μίνα Λοβάτα!

— 'Η... χορεύτρια! αυτιλήρισε μελόντας ο σύζυγός της.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΤΗΑ

'Η 'Εριέτη έπεσε, τέλος, άπελιμμένη σ' έναν καναπέ...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΠΙΣΤΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Μεταξύ των ζώων που άπέμειναν ύστορικά για τη σιωγή και την άφοσίση τους προς τους κηρύσις τον, συγκαταλέγονται ο σκύλος του Μισράλ και ο γάτος του Ροσεφό.

'Όταν άπέθανε ο μεγάλος ποιητής της Προδηχίας, ο σκύλος του άνηθήκε να δεχτή άποαδήποτε τρυφή και θηριούσε άδιάκαπα, περιφαιρόμενος από δωμάτιο σε δωμάτιο. 'Ετσι έξαντήθηκε και ύστερα από μέρες πέθανε από την πείνα.

'Εξ άλλου ο Κροίμερ, ο άχώριστος γάτος του περιφήμου για τους δημοσιογραφικούς άγώνες του Ροσεφό, κατελήθη από τόση θλίψη και άπογοήτευση μετά τό θάνατο του κηρύσιου του, ώστε μέσα σε δύο βδομάδες πέθανε κι' αυτός.

Κατά τό διάστημα αυτό καθόταν ζαρωμένος άπάνω στο γραφείο του κηρύσιου τον περιορίζοντας να άνατινάσσεται κάθε τόσο και να λιγίση τη ράχι του, σαν να περιμενε τά χάρδια του κηρύσιου του.

Συγχρόνως γύριζε και κίτταζε στην πόρτα, ώλλ' επειδή δεν τον έβλεπε να μαινεί, κουνιραζότανε πάλι και ζάφαινε άπάνω στο γραφείο του λέχνης όπου πήγε ν' άνταμύσει κι' αυτός τον άρεντικό του.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Τό ταγκό, ο περίφημος αυτός Εύρωπαικός χορός που χορεύεται τόσο πολύ στις ημέρες μας, κατάγεται από την άιώνηνη έπαρχία Ταγκό της 'Ινδοκίνας, άπό όπου εισήχθη στην 'Ισπανία και ύδιος στην 'Αργεντινή, της όποιας έθνοφρήθη έθνικός χορός. 'Αναφέρεται μάλιστα, ότι στα 1637 ο 'Επίσκοπος 'Αργεντινής άφόρισε τον 'δουκτητή της ζώμας, γιατί είχε χορεύσει δημοσίω ταγκό!

